ATILIM

Yıl 5, Sayı 1 (49)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ocak 1978

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Komünist! Partini daha da güçlendir! İşçi sınıfının birliğini kur! Ulusal Demokratik Cephe yolunda savaş!

Savaş yılı

1977 yılı Türkiye işçi sınıfı için, özellikle onun özbeöz partisi TKP için, çetin olduğu kadar onur dolu bir savaş yılı oldu. Yapılan tarihsel Konferans, partinin gelişme sürecine Leninci damgasını vurdu. Bu geçen yılın savaşları, Konferansın aldığı kararların doğruluğunu, çizdiği strateji ve taktiğin Leninci savaş yörüngesine oturtulmuş olduğunu açık seçik gösterdi. Partinin kadroları genişledi. Fabrikalara girme süreci hızlandı. Daha önemlisi, parti örgütleri yığın hareketlerini örgütleme, yeni savaş yöntemleri uygulama, plânlı adım atma ustalığını öğrenmeye başladı. Leninci ilkesellik, parti programına, parti tüzüğüne doğrulukla bağlılık, komünistlerin yaşamına giriyor.

Parti Konferansının, Merkez Komitesi'nin, Politik Büro'nun kararlarının doğruluğu asıl sınıf savaşlarının denek taşına vurulduğu zaman daha belirgin oluyor. İşbirlikçi burjuvazinin, gerici-faşist karması hükümetin getirdiği ekonomik, politik, her tür bunalım korkunç yıkımlarla derinleşiyor. Bu bunalım bütün burjuva partilerini de sarmıştır. Genel ve yerel seçimler bunu yeterince göstermiştir. Burjuvazi bunalımın bütün yükünü geniş yığınların omuzlarına daha da bindirmek, öte yandan faşizme tırmanmak, «yeni» hükümet ortaklıkları kurmak yoluyla bu burgaçtan kurtulmak çabaları gösteriyor. Anayurdu, 42 milyon insanı NATO'ların uçurumlarına sürüklüyor. Bu yıkıma karşı her türlü savaş kutsaldır.

Bu savaşta işçi sınıfı tarihsel görevini canla başla, metalurji işçilerinin uzun süreli grevde gösterdikleri özveri ve batırlıkla yerine getiriyor. Maden-İş'i, DİSK'i içinden parçalamak istiyenler ezilip gidecektir. Halk düşmanı hükümetlere karşı savaş durmıyacaktır. İşçi-köylü bağlaşıklığı, Ulusal Demokratik Cephe kurulacaktır. Halkımızın ulusal demokratik savaşı üstün gelecektir. Sosyalizme giden yolu burjuvazi ne yapsa, kanla, kurşunla kapayamıyacaktır.

Halkımız, işçi sınıfı Kızıl Oktobr'un 60. yılını kutladı. 1977 yılı dünya çapında böylesine görkemli bir yıl oldu. Kızıl Oktobr'un sönmez Leninci ışınları savaş yolumuzu daha güt aydınlatıyor.

Yerel seçimlerin sonuçları

Yerel seçimler bir yandan emekçi yığınların hükümet koalisyonundan kurtulmak, bir yandan da derin ve köklü demokratik dönüşümler istemlerini yansıttı. Hükümeti oluşturan AP, MHP, MSP geriledi. Bunların toplam oylarında Haziran seçimlerine göre, oransal ve mutlak olarak düşme oldu. Buna karşılık demokratik muhalefetin, CHP, TİP, TSİP ve ilerici bağımsız adayların oylarında oransal az bir artış oldu.

Buna karşın, yerel seçim sonuçları geniş emekçi yığınlarının demokratik dönüşümlerin yapılması yönündeki istemlerini tam olarak yansıtmış değildir. Bir yandan faşist terör, baskı, bazı yerel özellikler, şeyhlik, ağalık kurumları gibi orta çağ kalıntısı ilişkiler, din ve mukaddesat sömürücülüğü, bir bölüm emekçiyi temelde istemediği, pahalılığın, enflâsyonun burgacında kendisini sürekli olarak ezen parti adaylarına oy vermeye sürüklemiştir. Bu konuda burjuva partilerinin demagojisi, halk yığınlarının hoşnutsuzluğunu sömürme yönüne gitmeleri de bir etken olmuştur. TKP'nin yasaklanmış olduğu ve seçimlere doğrudan doğruya katılamadığı koşullarda, seçimlerin daha olumlu sonuçlar vermesi aslında olanaksızdır. Bu koşullarda emekçi yığınların önemli bir kısmı, hiç sandık başına gitmedi. 1973 yerel seçimlerinde katılma oranı % 61,7 iken, bu seçimlerde katılma oranı % 56,8'e düşmüştür. 5 Haziran parlâmento seçimlerine göre ise, katılma oranı % 15,6 azalmıştır. Bunun nedenlerinden biri, hükümet partilerinin yürüttüğü baskı ve terördür. Biri de, burjuva muhalefetini temsil eden CHP ile AP arasındaki politik çatışmaların zaman zaman işbirliği ve ortaklık istemlerine dönüşmesidir. İstanbul'da katılma oranının % 37'ye düşmesi emekçilerin CHP'nin sağ kanat yöneticilerine tepkisini belgeliyor.

Nedenlerden bir başkası da, legal sosyalist partilerin program ve politikalarında anti-faşist, anti-emperyalist iş ve eylem birliğinden söz etmelerine karşın sürekli bir politik boğuşma içinde olmaları ve dolaylı dolaysız bir TKP düşmanlığı yürütmeleridir. Bu gibi bir tutumla emekçi yığınlarını seferber etmek olanağı bulunamaz. Oysa TKP MK'nin seçim çağrısında belirtildiği gibi, anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik güçlerin eylem birliği sağlanbilseydi, sosyalist akım emekçi yığınlarının demokratik dönüşüm istemlerini örgütlemek ve onu seçim plânında değerlendirmek ve geniş bir halk hareketi yaratmak olanağını bulabilirdi.

Seçimlere katılma oranının düşüklüğü şunu da gösteriyor: Türkiye'de burjuvazinin egemenliği parlâmenter sistem içinde küçük bir azınlığa dayanıyor. Geniş emekçi yığınları, parlâmenter sistem yoluyla burjuvazinin egemenlik kurmasına katılmıyorlar. Bundan dolayı burjuvazinin egemenliğinin legal bir dayanağı da yoktur. Yerel seçimler bu gerçeği bir daha doğrulamıştır.

DİSK Kongresi

İşçi sınıfının sendikal birliği şu son dönemde ağır saldırılarla karşı karşıya kaldı. Egemen burjuvazi, bir yandan faşizme tırmanırken, lokavtlarla, kanlı saldırılarla işçi hareketini çökertmeye çalışıyor, bir yandan da AP-CHP işbirliğini tertipliyor ve işçi sınıfını, onun sendikal örgütünü parçalamaya, burjuva reformizminin kuyruğuna takmaya çalışıyor. DİSK Kongresi öncesinde bu amaca yönelik çabalar yoğunlaştı. Holdinglerin sözcülerinden AP ve MHP ile uzlaşma yanlısı CHP'nin kimi sağ sosyal-demokrat yöneticilerine, gerici basından, Maocu ajanlara kadar bir saldırı cephesi kuruldu. Gözleri dar parti ve gurup çıkarlarından başka bir şey görmeyen kimi «sosyalistler» bu kervana katılmaktan kendilerini alamadılar.

DİSK Kongresinde bölücülüğün sözcüleri Kılınç, Nebioğlu ve ötekiler, DİSK'in 10 yıllık onurlu savaşına leke sürmeye, sendikal hareketi sınıf çizgisinden saptırmaya, onu sosyal-reformizmin batağına çekmeye çalıştılar. Politik olarak anti-komünizme, TKP düşmanlığına, pratik olarak da polis ajanlığına dayalı bir karalama ve ihbar kampanyası yürüttüler. Onların tüm savları gerçekte gericiliğin yalan cephanesinden alınmıştı. Ortaya atılan tüm savlar, aylardan beri Tercüman, Devlet, Yeniden Milli Mücadele, MESS gazetesi gibi gerici faşist yayın organlarında, Hürriyet, Milliyet gibi basın tekellerinin yayınlarında en bayağı biçimler altında işlenmişti. Bölücülük bu kirli kaynaktan avuç avuç çamur saçtı: TKP'den direktif aldığı savıyla, DİSK'in yasallığına gölge düşürmeye yeltendi; çetin bir savaş yürüten Maden-İş'e grev kırıcı, anti-komünist yalanlarla saldırdı; DİSK'le ilerici yurtsever gençliğin, öğretmenlerin, tüm demokratik yığın örgütlerinin arasını açmaya, DİSK'te komünistlerle, sosyal-demokratlar arasında çatışma körüklemeye yönelik bir kampanya yürüttü.

(Devamı 2. sayfada)

Bir yılın içinden

Geçtiğimiz yıl kapitalizmin bunalımları daha da derinleşti. Enflâsyon ve zamlarla artan pahalılık görülmemiş düzeylere yükseldi. Dış borçlar, ödemeler dengesi açıklarına yenileri eklendi. İşsizlik üç milyonu aştı. Emperyalizmin, IMF'lerin dayattığı devalüasyonlarla parasal bunalım ağırlaştı.

1977 yılı faşist tırmanışın hızlandığı bir yıl oldu. Bir yandan faşist komando saldırıları, polis terörü, ulusal ezgi ve eşitsizlik politikası sürerken ve bir yılda 230 politik cinayet işlenirken, öte yandan da devlet kurumları faşist işgale uğradı. Faşist tehlike arttı.

Sınıf savaşının ve ekonomik bunalımın etkileri altında burjuvazinin, egemen güçlerin iç çelişkileri sertleşti. Ardarda yapılan iki seçim bu süreci hızlandırdı. Sonuçta gerici-faşist karması hükümet holdingçi burjuvazinin desteğini yitirdi. Dağılmanın eşiğine geldi. İşbirlikçi tekelci burjuvazi bunalımın yükünü emekçilerin sırtına yüklemek amacından şaşmadan yeni politik bağlaşmaları gündeme getirdi. CHP-AP işbirliği tezgâhlandı. Nevar ki olaylar böylesi bir hükümetin kurulmasıyla faşist tehlikenin ortadan kalkmayacağını ve bunalıma hiç bir köklü çözüm bulunamayacağını gösteriyor.

Ulusal burjuvazinin, onun sosyal-demokrasiden etkilenen politik akımının da içinde ayrışma süreci hızlandı. Bu akımın bir bölüm üst yöneticileri sağa kaydılar, emperyalizmle ve iç gericilikle uzlaşmaya, anti-komünizme yöneldiler. Buna karşılık bu akımın tabanında ve bir çok yönetim katında yurtsever eğilimler daha belirgin bir nitelik kazanmaya başladı.

İşçi sınıfının ekonomik çöküntüye ve faşist tırmanışa karşı ardıcıl direnişi, MİT'in, CIA'nın ve Maocuların kana buladığı 1 Mayıs gösterisinde, MESS patronlarına karşı grevlerde ve bir dizi yığınsal eylemde somutlandı. İşçi sınıfı savaş alanında birliğini güçlendirdi. Köylü direnişleri bilinçlilik, örgütlülük bakımından ileriye doğru adımlar attı. İşçi-köylü bağlaşıklığı sorunu pratik olarak gündeme geldi. Orta katmanların, kadınların, gençliğin, assubay ve subayların arasında yurtsever, ilerici eğilimler güç kazanmaya devam etti. Bu durum UDC belgisinin yaşama geçirilmesi yolunda yeni olanakların varlığını gösteriyordu. 1977 yılında, UDC belgisi ilk kez tartışma alanından eylem alanına çıktı, geniş yığınlarca benimsendi. Sağcı sosyal demokratların, oportünist sekter akımların tüm bozgunculuğuna karşın UDC yolunda ilk yerel örgütsel adımlar atıldı.

Bütün bu gelişmeler kendiliğinden, rastgele olmadı. TKP sınıf savaşının her alanında adını duyurdu, belirleyici rol oynamaya başladı. Özellikle Parti Konferansı TKP'ye yeni bir atılım kazandırdı. Parti kadroları aktifliklerini bir dizi savaşım içinde olduğu gibi, Büyük Oktobr'un 60'ıncı yılının kutlanmasında da gösterdiler. TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın 75'inci doğum yıldönümü kutlamaları da parti sıralarındaki savaş azmini yükseltti. TKP Politik Bürosu 9 Kasım açıklamasında Konferans kararlarının yaşama geçirilmesindeki başarıları sergiledi. Geçtiğimiz yıl boyunca TKP, gericiliğin, faşizmin konumlarına karşı savaşa güç kazandırdı ve her türden oportünizmin, Maocu sapıklığın geriletilmesini hızlandırdı. Sosyal demokrat ve legal sosyalist akımın içinde yeni güçler TKP ile eylem birliğine yönelmeye başladı.

Bütün bu savaşlarda ileriye doğru atılan adımlar, gerçek kazanımlar olduğu gibi, zorluklar, yeni engeller, henüz olgunlaşmamış sorunlar da var. Örneğin işçi sınıfının birliğine, sendikal harekete ve ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerine karşı yönelen saldırılar ve demokrasi güçlerinin sıralarında yaratılan dağınıklıktan, TKP'nin üzerindeki yasaktan yararlanma yeltenişleri, emperyalizme ve faşizme karşı savaşı köstekliyor.

Komünistler, işçi sınıfına, yığınlara dayanmakla, onların savaşlarını örgütlemekle, parti örgütlenmesini politik-ideolojik birliğini güçlendirmekle bu engelleri aşacaklardır.

Seçim çağrısı

TKP MK 28 Kasım 1977 günlü bir çağrı yayınladı ve yerel seçimlerde komünistlerin tutumunu halkımıza duyurdu. TKP'nin seçim politikasının dayandığı çizgileri yansıtan çağrıda seçim ortamı sergileniyor ve bunalımdan çıkış yoluyla ilgili TKP'nin kendi çözüm yolu gösteriliyor, şöyle deniyordu: *«Bu gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmek, ülkenin sorunlarına gerçekten çözüm getirecek ileri demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek, bu amaçla tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini sağlamak yine gündemde duruyor.»*

«Çağrı», faşist tehlikeyi vurguluyor, ayni zamanda da burjuvazinin bunalımdan çıkmak için bir CHP-AP ortaklığını oluşturma girişimlerini demaske ediyor. Bu politik saptamalardan çıkan TKP MK çağrısı seçimlerde bir yandan faşist tehlikenin politik dayanağı olan bugünkü hükümet ortaklarını geriletme amacını öne çıkarırken, öte yandan da CHP'nin sağa kayan üst yöneticilerinin gericilik ve faşizmle uzlaşma politikasına da karşı çıkıyor.

TKP, yerel seçimlerde ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini oluşturma yönünde somut adımlar atılabileceğini belirtti, bu amaçla seçimlere katılan güçler arasında «yerel anlaşmaları» önerdi.

TKP'nin bütün yurttaşlara yaptığı çağrı şöyle sonuçlanıyordu: *Bugünkü halk düşmanı, ulus düşmanı hükümeti oluşturan partilerin, AP'nin, MHP'nin, MSP'nin adaylarına oy yok! Bunlarla karanlık pazarlıklara girenlere, ilerici demokratik güçlere, halka sırt çevirenlere, halka verdiği sözü tutmayanlara, böylesi CHP'li adaylara da oy yok!*

Seçmen yurttaş! Hükümet partilerinden olmayan, faşist tırmanışa karşı çıkan, işçi sınıfının, ulusal, demokratik güçlerin birliğinden yana olan, halkın güvendiği adaylara, CHP'li olsun, TİP'li, TSİP'li olsun, bağımsız olsun, oy ver!»

TKP'nin bu seçim politikası gerici-faşist partilerin geriletilmesine, faşizmle uzlaşma politikasının yalıtlanmasına, ulusal ve demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini kurma savaşına önemli katkıda bulundu.

DİSK kongresi

(1. sayfadan devam)

Bu her adımı MİT ajanlarınca aylardır hazırlanan işçi sınıfını bölme komplosuna, sınıf çizgisini savunan sendikacılar kararlı bir biçimde karşı koydular. Onlar işçi sınıfının birliğini vargüçle savundular. Tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesine uyulmasını, sendika içi demokrasinin uygulanmasını istediler. En önemlisi, sendikaların burjuvaziden, onun politik partilerinden kesin olarak bağımsızlığını savundular.

TKP, sınıf çizgisindeki sendikal hareket içinde beliren bu birbirine taban tabana çelişik iki eğilimden bölücülüğe kesin karşı çıktı, birlik yanlısı sendikacıları destekledi, sendikalarda komünist, sosyalist, sosyal demokrat ve partisiz işçilerin sınıf çıkarları temelinde kardeşçe birliğini savundu.

Şimdi sendikal hareket açısından görev, işçi sınıfının birliğini pekiştirmek, saldırıların, yürütülen bölücü girişimlerin açtığı yaraları onarmak, burjuvazinin her türlü etkisini sabırlı bir savaşımla işçi sınıfının sıralarından temizlemek, uzak tutmaktır.

DÜNYADA

Orta Doğu ve gerçekler

Uluslararası gericilik, İsrail siyonistleri Orta Doğu'da kalıcı bir barışı sağlama girişimlerini baltalama, Filistin sorununun çözümünü engelleme, dünyanın bu bölgesinde emperyalizmin saldırı ocağını körükleme yönünde yeni formüller aramaya başladılar. Son günlerde Mısır ile İsrail yetkilileri arasında yoğunlaşan görüşmeler ve Kahire toplantıları bu politikanın bir uzantısıdır.

Uluslararası emperyalizmin Orta Doğu'da uygulamaya çalıştığı bu politika Sedat'ın İsrail gezisiyle başlamadı. Çevrilen politik manevralar daha iki yıl önce, Kissinger'in Sedat'la yaptığı görüşmelerde planlandı. Bu amaçla CIA ajanları Mısır'a akın etmeye başladı. Tek sözle Sedat uluslararası emperyalizmin kuklası görevini yapmaya hazır olduğunu gizlemedi.

Son günlerde Sedat kliğinin bu politikası daha açık-seçik sürdürülmeye başlandı. Sedat kliği, emperyalizmin Orta Doğu'daki vurucu gücü İsrail militaristleriyle sarmaş-dolaş oldu. İşgalcilerle açık pazarlığa oturdu. Orta Doğu sorununu İsrail ve ABD emperyalistleriyle oldu-bittiye getirmeye yeltendi. Tek sözle, Arap halklarının haklı davasını ve Cenevre görüşmelerini baltalamak, İsrail militaristlerini yeni saldırılar için yüreklendirmek, dünyanın bu bölgesinde kalıcı bir barışın sağlanmasını engellemek için uluslararası gericiliğin yanında yer aldı. Filistin halkının tek yasal temsilcisi FKÖ'ne karşı açıkça saldırıya geçti. Üyesi bulunduğu Arap Birliği Örgütü'nün tüzüğünü hiçe sayarak Suriye, Libya, Irak Cezayir ve öteki Arap ülkelerine karşı cephe aldı. Sosyalist ülkelere karşı saldırılarda bulunmaya başlodı.

Ülkemizdeki gerici-faşist çevreler de efendilerinden aşağı kalmadılar. Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazi de Sedat'ın bu politikasını desteklemeye hazır olduğunu Çağlayangil'in Mısır gezisiyle göstermiş oldu.

TKP, bundan önce İsrail Komünist Partisi ile ortak olarak yayınlanan bildiride de belirtildiği gibi, Orta Doğu'da kalıcı bir barışın sağlanması, İsrail'in işgal ettiği Arap topraklarından çekilmesi, Filistin halkına kendi öz devletini kurma hakkının tanınmasını istiyor. TKP gerici-faşist karması hükümetin Amerikancı Orta Doğu politikasına kesinlikle karşı koyuyor.

Sovyetler Birliği'nde

Sovyet Yüksek Prezidyumu 1978 yılı sosyal-ekonomik gelişme planıyle bütçe tasarılarını onayladı. SBKP'nin 25. kongre kararlarına ve 10. beş yıllık kalkınma planına uygun olan yeni bütçe ve planı üç ana açıdan ele almak ve değerlendirmek mümkündür. Birincisi: Bu yeni plân ve bütçe Sovyetler Birliği'nin ekonomik bakımdan daha da güçlendirilmesine, komünizm kuruculuğu yolunda yeni adımlar atılmasına yöneliktir. Böylesi bir başarı sosyalist sistemin, ulusal kurtuluş hareketinin güçlenmesine olduğu kadar, uluslararası alanda barışın ve güvenliğin sağlanmasına da katkıda bulunacaktır. Yeni bütçede yatırımlara 134 milyar ruble ayrılıyor. Burada ekonomik ve teknik ilerlemeyi sağlayan endüstri dallarına öncelik veriliyor. Örneğin, çalışan fabrikaların bilim ve tekniğin en yeni buluşlarına göre donatılması için 8,7 milyar ruble yatırım yapılması öngörülüyor. Bu rakam 1977 yılına kıyasla % 26 oranında fazladır. Öte yandan, 1978 planında ulusal gelirin % 4, endüstri üretiminin % 4,5 oranında artış göstereceği belirtiliyor. Bu artışlar emek verimliliğinin etkinleştirilmesi, sosyal fonların daha rasyonel bir biçimde kullanılması, bilim ve tekniğin geniş ölçüde uygulanması temeline dayanıyor. Bu amaçla bilimsel araştırmalara 19 milyar ruble ayrılıyor.

İkincisi: 1978 yılının plân ve bütçesi, Sovyet halkının yaşam düzeyinin daha da iyileştirilmesine yöneliktir. Emekçilerin reel gelirlerinin artması amacıyla bütçeye 9 milyar ruble fazla ödenek konmuştur. Gelecek yıl içinde 11 milyondan fazla Sovyet vatandaşına yeni konut sağlanacaktır. Eğitim ve sağlık ağının daha da genişletilmesi, emekçilerin kültür ve dinlenme gereksinmelerinin daha iyi karşılanması için her türlü önlemler plân ve bütçede ifadesini bulmaktadır. Burada da Lenin'in partisinin, Sovyet hükümetinin izlediği herşey insan için, herşey komünizm uğruna çizgisinin yaşamda somut bir biçimde uygulandığı açıkça görülmektedir. Üçüncüsü: Yeni bütçede savunma masrafları geçen yılın savunma masrafları düzeyinde tutuluyor. Bunlar, tüm harcamaların % 7'sini geçmiyor. Bu rakam, emperyolistlerin, NATO'culorın «Sovyetler silâhlanıyor» yolundaki provokasyonlarına en iyi bir yanıttır. Silâhlanmayı körükleyen, barış ve güvenliği tehdit eden emperyalistler, NATO devletleri harp masroflarını yıldan yıla arttırıyorlar. Örneğin, Amerika'nın harp harcamaları bütçenin % 30'unu oluşturuyor. Bu kıyaslama Sovyetler Birliği'nin silâhlanmaya karşı, dünyada kalıcı bir barış için ardıcıl bir politika izlediğini bir kez daha doğruluyor.

Atılım, yeni yılda tüm komünistlere, sempatizanlara, halkımıza ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşında yeni başarılar diler!

Kadın hareketi

5 Aralıkta kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesinin 43. yılı kutlandı. Bu hak yasalarla verildi, fakat bu hakkın kullanılmasının önündeki engeller kaldırılmadı. Cahilliğin, kadınların çifte sömürüsünün beli kırılmadı. Bugün hâlâ Doğu Anadolu'da kadınların % 92'si okuma-yazma bilmezken, nasıl bu hakkın kullanılmasından söz edilebilir? Meclislerde, belediyelerde kaç kadın vardır?

Buna karşın ülkemizde örgütlü, işçi sınıfıyle kaynaşmış ilerici bir kadın hareketi var. Onlar, yerel seçimlerde Demirel hükümetinin karşısına, halk yığınları arasında geniş etkiler uyandıran eylemlerle çıktılar. Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Bursa'da, Adana'da çeşitli yörelerde düzenledikleri pahalılığı ve faşist cinayetleri protesto eylemlerinde, yalnız gerici-faşist karması hükümete karşı halkımızın tepkisini dile getirmekle kalmadılar. Aynı zamanda, ilerici kadın hareketinin artık yurdun dört bir köşesinde sesini duyurduğunu, güçlendiğini ve yığınsal olarak kadınları politik savaşa kattıklarını da gösterdiler. Bu durum, ülkemizde sınıf savaşının gittikçe keskinleştiğinin bir kanıtıdır. Bugün, ülkemizde ilerici kadın hareketi, faşizme, emperyalizme karşı yürütülen ulusal demokratik savaşımın bir parçası olmuştur. Bu savaş çeşitli biçimlerde yürüyor. Faşizme tırmanan hükümetin yıkılması yolunda örgütlenen kadın hareketi MESS patronlarına karşı direnen binlerce metalürji işçisinin grevini, sandıktaki çeyizini bile çıkarıp satarak en özverili biçimde destekliyor. Ulusal Demokratik Cephenin örgütlenmesi yolundaki çalışmalarda yer alıyor.

Burjuvazi kadın hareketindeki bu hızlı gelişmenin farkındadır. Devrimci işçi sendikalarına, devrimci gençlik örgütlerine, demokratik meslek kuruluşlarına saldırdığı gibi, ilerici kadın hareketini de hedef almıştır. Ve karşısındaki ulusal güçlerin parçalanması için her türlü provokasyonu denemektedir. Bu tehlike karşısında yapılacak iş örgüt içinde birliği sağlamlaştırmak, öteki demokratik örgütlerle birliği sağlamak ve yığınsallaşma yolundaki eylemlere hız vermektir.

İlerici kadın hareketi bu yolda önemli adımlar atmıştır. Şimdi birlik yolundaki adımları her birime sokmak gerek. Sendikolarda kadın işçilerimiz, öğrenci örgütlerinde genç kızlarımız, demokratik meslek örgütlerinde çalışan kadınlarımız birliğin en aktif savunucuları olmalıdır.

LENİN KÖŞESİ

Uzlaşmalar ve nitelikleri

V. I. Lenin, gericiliğe, sömürüye, burjuvazinin her türlü ezgisine karşı savaşımda komünistlerin tüm olanaklardan yararlanmalarını, gerekirse uzlaşmalara gitmelerini şalık verir: *«Proletaryanın öncüsü için, onun bilinçli bölümü için, Komünist Partisi için gerektiğinde zikzaklı, dolambaçlı yoldan yürümenin, ayrı ayrı proleter gruplar ile, ayrı ayrı işçi partileri ve küçük üreticiler partileriyle anlaşmalar yapmanın, uzlaşmalara varmanın gereği ... doğmaktadır. Sorun, bu taktiği, proletaryanın genel olarak bilincini, devrimci ruhunu, savaşım verme ve yenme yeteneğini düşürecek değil, yükseltecek biçimde uygulamayı bilmektir.» (Tüm yapıtlar, c. 41, s. 59, Komünizmin çocukluk hastalığı: «Solculuk» yapıtından.)*

Lenin, uzlaşmaların çeşitli olduğunu söyler: *«Her proleter, grevlerden geçmiştir; her proleter, işçiler bir şey elde etmeden, ya da isteklerinin ancak bir kısmını sağladıktan sonra işbaşı yapmak zorunda kaldıkları zaman nefret duydukları ezen ve sömürenlerle «uzlaşmalar» yapmıştır. Sınıf savaşımının ve sınıf çatışmalarının keskinleştiği bir ortamda yaşayan her proleter, nesnel koşulların zorunlu kıldığı (grevler fonu tükenebilir, grev desteklenmiyebilir, grevciler dayanılmaz ölçüde açlıkla, yorgunlukla karşılaşabilirler) bir uzlaşmayla, o uzlaşmayı yapan işçiler arasında devrimci bağlılığı ve savaşımı sürdürmeye hazırlığı hiç bir şekilde azaltmayan bir uzlaşmayla, hainlerin yaptığı (grev kırıcıları da «uzlaşma» yaparlar!), kendi bencilliklerini, alçaklıklarını, kapitalistlere hoş görünme isteklerini, tehditler karşısında, bazan pohpohlamalar karşısında, bazan sadakalar karşısında, bazan da kapitalistlerin tatlı sözleri karşısında gereken sağlamlığı gösterememelerini nesnel nedenlerle açıklamaya kalkışan uzlaşmalar (bu ihanet uzlaşmaları, İngiliz işçi sınıfı hareketinde trade-union önderleri arasında pek çoktur, ama bütün ülkelerde hemen hemen her işçi şu, ya da bu biçimde buna benzer olaylarla karşılaşmıştır) arasındaki farkı değerlendirmeyi iyi bilir.» (Aynı yapıt, c. 41, s. 51–52.)*

Lenin, devrimci proletarya partisinin taktiği için çok önemli olan bu karmaşık sorunun doğru olarak çözümü için başlıca koşulun her uzlaşmayı somut tarihsel açıdan değerlendirmek, güçler dengesini, savaşım olanaklarını gözönünde bulundurmak olduğunu, partinin kendi ilkelerine, kendi sınıfına, son amaca bağlı kalması ve burjuva, reformist ideoloji ve politikaya karşı savaşımı sürdürmesi gerektiğini belirtir.

Troçkizm var mı, yok mu?

Geçtiğimiz yıl 60'ıncı yılını kutladığımız Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi yalnız kapitalist düzene son vermekle kalmadı, oportünist akımları da yenilgiye uğrattı. Bunlardan biri ve en tehlikelisi de Troçkizm'dir. Bu sapma, Büyük Oktobr'un utkusu ve sosyalist ülkünün barış koşullarında geri dönmezcesine yerleşmesiyle birlikte Leninistlerin ardıcıl ideolojik-politik savaşımı sonunda bütün savlarıyle çöktü.

Troçkizm tarihsel deney içinde tümüyle çürütülmüş olmakla birlikte, karşı-devrimci bir akım olarak şurada burada tutunmaya, özellikle de emperyalizmin kanatları altında bozgunculuğu sürdürmeye çabaladı. Bugün de konumu böyledir.

Troçkizm öylesine iğrenç bir akımdır ki, en saf kan Troçkistler bile çoğu zaman kendilerini bu adla tanıtmaktan kaçınıyorlar. O bakımdan bir akımın Troçkizme ne denli bulaştığını, onun kendisine verdiği addan çıkarmak çoğu zaman olası değildir. Kendini nice «Leninist», «Sosyalist» tanıtan akım, gerçekte su katılmadık Troçkist savlara dayanabilmektedir.

Kaldı ki, günümüzde başlı başına bir Troçkist akım aramak da gereksizdir. Troçkizmin tezleri, tümüyle ya da bir bölümüyle Maocuların, pek çok gerçek grupçuğun içinde, şu ya da bu sapmayla «ideolojik bağlaşıklık» halinde yaşıyor. Bu Türkiye'de de böyledir. Ülkemizde kimileri her durumda silâhlı eyleme çağrılarıyle, toplumsal gelişmenin nesnel yasalarını gözardı etmekle, kimileri işçi sınıfının öncü rolünü veya bağlaşıklarının, başta köylülüğün devrimci potansiyelini yadsımakla, işçi-köylü bağlaşıklığını küçümsemekle, kimileri her türlü uzlaşmaya karşı çıkmakla, kimileri de aşamaların öznel isteklerle atlanabileceği savlarıyla, komünist hareketin birden fazla «müfrezeleri» görüşüyle Troçkizmden az, ya da çok esinleniyorlar. En önemlisi Troçkizm anti-Sovyetizmin her türünde ve komünist partisine düşmanlık politikasının her kıvrımında asalak böcekler gibi kaynaşıyor.

Troçkizmin her türlü görünüş biçimleriyle savaş güncel ve zorunludur. Troçkizmi yok saymak, onunla savaşı küçümsemek yanılgı olur.

Program ve sorunları

TKP Programını onaylayan Konferansın toplanmasından bu yana yaklaşık bir yıl geçti. Bir partinin programı onun pusulası, örgütsel ve ideolojik savaş amaçlarının yoğunlaşmış belgesidir. Lenin parti programının özü ve kapsamı üzerinde titizlikle durur. Programın açık, Marksçı, sınıf savaşında komünistlerin ve işçilerin elinde bir silâh niteliği olmasını önerir. Lenin'e göre Program, uluslararası durumun ve ülkenin sosyal ve politik gelişmesinin bilimsel sosyalizm ışığında gerçekçi çözümlemesine ve bu çözümlemeden çıkarılacak perspektiflere dayanmalıdır.

Ama, bu çözümlemeden çıkarılacak sonuçlar özellikle önemlidir. Çünkü bu sonuçlara göre bir ülkenin kurtuluş savaşımı biçimlenecektir. Lenin, program çalışmalarının kollektif bir nitelik taşıması üzerinde de ayrıca durur. Kollektif çalışma Leninci yeni tip parti anlayışının şaşmaz niteliklerinden biridir. Çünkü ancak kollektif bir çalışmayla gerçekleri bilimsel bir şekilde saptamak ve bu gerçeklerin açtığı perspektifleri görmek mümkündür.

TKP Programı bu Leninci ilkelere göre hazırlandı. Program parti içinde kollektif bir çalışma sonucunda oluşturuldu, parti örgütlerine ve kamuoyuna sunuldu. Parti Konferansında onaylandı, yayınlandı. Programa karşı tepkiler sınıfsal çıkarlara göre gelişti. İşçi sınıfı, onun sınıfsal ve yığınsal örgütleri bir çok ilerici, devrimci aydın örgütleri, programı olumlu ve Türkiye'de devrim hareketini geliştirebilecek bir belge olarak kabul ettiler. Burjuvazinin tepkisi, yukarda da belirttiğimiz gibi, sınıfsal çıkarlarına dayandı. Burjuva basını programa alabildiğine saldırdı ve onu Türkiye'de devrim hareketini bölmek, parçalamak ve bastırmak için çarpıtmaya yeltendi. Legal sosyalist akım da programa karşı ilgisiz kalmadı. Fakat, en kaba saldırı Kıvılcımlıcıların oluşturduğu bir partiden geldi. Bunlar programın dayandığı ilkelerden biri olan burjuvazi içindeki ayrışmaları kavrayamıyor, Lenin'in «burjuvazi içindeki ayrışmaları gözönünde tutmayan bir kimse Marksizm'den nasibini alamamıştır» görüşünü anlıyamıyorlardı. Bu kişiler kendilerinin kuyrukçuluğunu TKP'ye yüklemeye kalkıştılar ve bu yönde yığın yığın yayın yaptılar. Şimdi ise, başka bir sosyalist partiyi, burjuvazi içindeki ayrışmaları görmezlikten gelmekle suçluyorlar. Ve böylece teorik ve ideolojik şaşkınlıklarının, bocalamalarının örneklerini sergiliyorlar.

Ulusal Demokratik Cephe, ulusun ezici çoğunluğunun savaş birliğidir.

Güçbirliği eylemde

Yerel seçimler geçer geçmez, hükümet ve işbirlikçi sermaye, Uluslararası Para Fonu'nun dayattığı isteklerin diğer bölümlerini de uygulamaya koyuldular. Şimdi yeniden zamlar ve devalüasyonlar birbirini kovalıyor.

Bir yandan kapitalist dünyada birincilliğe varan fiat artışları ve paranın değerinin sürekli düşürülmesi, bir yandan da asgari ücretlerin ve taban fiatlarının düşük tutulması, sınırlı olan sosyal hakların da kısıtlanması geniş emekçi yığınlarını açlıkla boğuşturuyor. Pahalılık, ayrımsız, bütün emekçilerin, işçilerden ve köylülerden emeklilere kadar tüm yurttaşların belini büküyor; büyük sermaye dışında tüm sınıf ve tabakaların yaşamlarını ağırlaştırıyor.

UPF'nin, emperyalist bankaların yeni sömürgecilik planlarını uygulayan hükümet ve işbirlikçi patronlar işsizliği de çığ gibi büyütüyorlar. Emperyalizmin güdümündeki montaj sanayiciliği politikası işsizliğin en baş nedenidir. Bununla birlikte derinleşen ekonomik bunalım küçük ve orta büyüklükte pekçok fabrika ve işyerinin kapanmasına yol açıyor. Patronlar lokavtlara daha sık başvuruyorlar.

Emekçiler, hükümetin ve işbirlikçi sermayenin bu bunalımı üstlerine yıkma girişimlerinin karşısına yığınsal yürüyüş ve mitinglerle çıkıyorlar. Pekçok ilde yüzlerce ilerici, demokratik örgüt merkez ve şubelerinin birlikte düzenledikleri ve onbinlerce emekçinin katıldığı «Pahalılığı, İşsizliği, Toplu İşten Çıkarmaları ve Lokavtları Protesto» mitingleri, gösterileri yapıldı. Bu miting ve gösterilerde, işçiler, yoksul ve üretici köylüler, memurlar, öğretmenler ve diğer emekçiler kendi öz ekonomik isteklerinin önüne «MC istifa», «Faşizme geçit yok», «Faşist MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır» gibi belgilerde somutlanan politik isteklerini koydular. Emperyalizme olan bağımlılığa son verilmesini istediler.

Başını komünistlerin çektikleri, sosyalistlerin ve sosyal demokratların katıldıkları bu yığınsal çıkışlar; emekçi halk yığınlarının savaşı işbirlikçi sermayeyi korkutan tek güç. Bu nedenle son mitingler baskı ve provokasyonlarla engellenmek istendi. Zonguldak'ta olduğu gibi yasaklandı. Bütün baskılara karşın yapılan miting ve gösterilerde DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikaların, Köy-Koop, TOB-DER, TMMOB, TÜS-DER, İKD, TÜM-DER, TÜTED, İGD ve Halkevleri gibi demokratik örgütlerin çeşitli partilere oy veren emekçi yığınları biraraya getirebilmeleri, ulusal, demokratik güçbirliğinin tabanının genişliğini, güçlülüğünü ve çekiciliğini gösterdi.

★

YORUM

MESS'e karşı grev

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasının yürüttüğü grev altıncı ayını da geride bıraktı. Bu grev geçtiğimiz 1977 yılına damgasını vurdu. İşçi sınıfı hareketi tarihi bugüne dek böylesine çetin bir grev savaşı görmemiş, böylesine büyük bir direnişe ve bu denli özverili bir dayanışma eylemine tanık olmamıştır.

İşçiler böyle çetin bir savaşa atılırken, kendi dayanma güçlerine ve sendikalarına güveniyorlardı. Deney metalürji işçilerinin gerçekten de eşsiz dayanıklılığını, bilinçliliğini gösterdi. Grevci işçiler gençliğin, köylülüğün, demokratik kadın hareketinin, yurtdışındaki işçilerimizin, teknik elemanların, öğretmenlerin, avukat ve doktorların desteğini yanıbaşlarında buldular. Uluslararası dayanışmanın dost eli her grevci işçinin omuzundan eksik olmadı. DSF, Sovyet, DAC, Bulgar, Fransız ve öteki ülkelerin sendikaları, Federal Almanya işçileri çok yönlü yardımlarda bulundular. Proletarya enternasyonalizminin işçiler için vazgeçilmez değeri bir kez daha yoklamadan geçti. TKP, hem grev savaşlarının en zorlu sıralarında, hem ulusal, hem de uluslararası dayanışma eyleminin örgütlenmesinde başrolü oynadı.

Eğer Maden-İş üyelerinin bilinçliliği, kararlılığı, sendikanın örgütsel sağlamlığı, ulusal ve uluslararası dayanışmanın etkinliği ve TKP'nin kesin tutumu olmasaydı en dişli holdinglere karşı yürütülen bu grev değil 6 ay, 6 gün bile dayanamazdı.

Şimdi egemen güçler zorbalıkla, lokavtlarla ve DİSK'te yarattıkları bölücü entrikalarla çökertemedikleri bu grevi başka yöntemlerle kırmaya çalışıyorlar. Bu yöntemlerin başında MESS patronlarına karşı yürütülen grevin amacına gölge düşürmek, onu patronların bir oyunu olarak göstermeye yeltenmek geliyor. Üstelik bu yöntemi piyasaya, MESS patronlarının, Demirel hükümetinin sözcüsü gerici basın piyasaya sürüyor. Grevci işçilerin dayanma gücünü çökertmeye yönelik bu grev kırıcı savlarla önce Maocu provokatörler, sonra da öteden beri işçi sınıfı hareketinin attığı her adımın, DGM direnişlerinin, 1 Mayıs'ların altında «oyun» arayan sözde «sosyalist» yazarlar aynı yönde kampanya yürütüyor. Sağcı sosyal demokrat yöneticiler ise hükümete gelebilmek için MESS patronlarının saldırılarına karşı çıkmıyorlar, tersine grevci işçilerin sendikasına karşı gizli oyunlar hazırlıyorlar.

MESS patronlarına karşı grevde ak koyunla kara koyun ortaya çıkıyor. İşçiler dostu, düşmanı birbirinden şimdi daha iyi ayırıyor.

İşçi-köylü bağlaşıklığı yolunda

Köy Kalkınma ve Diğer Tarımsal Amaçlı Kooperatif Birlikleri Merkez Birliği (Köy-Koop)nin 5. Genel Kurulu 17–18 Aralıkta Ankara'da yapıldı. Kongre, demokratik kooperatifçilik hareketiyle demokrasi savaşımı arasında bağların güçlendirilmesi, kooperatifçilik hareketine yeni boyutlar kazandırılması bakımından büyük bir önem taşıyor.

Köy-Koop, yönetimi ve tabanıyla kırsal kesimde, başta toprak reformu olmak üzere köklü dönüşümlerin, ileriye dönük önlemlerin gerçekleştirilmesi için çaba harcıyor. Nitekim kongrede, şimdiye kadarki uygulamaya karşı üreticinin ürününün aracı-tefeci, büyük tüccara kaptırılmaksızın, gerçek değeri üzerinden satın alınması; tarım araç ve gereçlerinin ayni biçimde üreticilere uygun fiyatlarla sağlanması gibi girişimlerin köylü yığınlarınca desteklendiği vurgulandı. Bu girişimlerde işçi sınıfı köylüleri destekliyor. Köy emekçileri, küçük üreticiler, işçi sınıfıyla, Maden-İş grevinde olduğu gibi, dayanışma kuruyorlar.

Köy-Koop bugüne kadar Anadolu'nun çeşitli yörelerinde, Trakya'da gerici-faşist çevrelerin hükümetlerince saptanan düşük taban fiyatlarına, faşist baskı ve teröre, ağaların zulmüne karşı yığınsal eylemler, yürüyüş ve mitingler düzenledi. Öteki demokratik örgütlerle birlikte işçi sınıfının, sınıf sendikalarının hükümete karşı ilerici demokratik güçlerin Ulusal Demokratik Cephe'de birleşmesi çağrısını destekledi. Faşist komando saldırı ve cinayetlerini, pahalılığı, işsizliği protesto eden, emperyalizmin talan ve soygununu kınayan, barışı, demokrasiyi savunan işçi sınıfının öncülüğündeki gösteri, miting, bildiri ve çağrılarda Köy-Koop eksik olmadı. Çok sayıda Birlik temsilcisinin katıldığı 5. Genel Kurulda bu eylemlerin onaylanması, «Her türlü sömürüye ve baskıya karşı demokratik güçlerle eylem ve güç birliğini sürdürme» kararının oybirliğiyle benimsenmesi çok önemlidir. Bu, köylü katmanlar arasında işçi sınıfıyla birlik eğiliminin ne denli güçlü olduğunu göstermektedir.

Köylü yığınlar arasındaki bu süreç Köy-Der'in kurulmasıyla yeni boyutlara ulaşmıştır. Nitekim Ege'de kurulan Köy-Der'in bir açıklamasında demokratik kooperatifçilik hareketiyle sıkı işbirliği yapılacağı belirtilmektedir. Bu doğru adımın atılması, köylülerimizin iki yığınsal örgütü arasındaki birliğin güçlenmesi, işçi-köylü bağlaşıklığı sürecine yeni bir hız verecektir. Bu da, ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği için büyük bir kazanım olacaktır.

MİLİTANLARDAN

MİLİTAN DAYANIŞMA

Bizler Batı Berlin'de Neuköln çevresinde bulunan çikulata fabrikasında çalışan işçileriz. Bugüne kadar yaptığımız çalışmalarda işçi sınıfımızın bilincinde olmak istedik. Yaptığımız çalışmalar önceleri yeterli olmuyordu. Sonra Atılım'ı okumaya başladık. Atılım bizlere doğru yolumuzu, sınıfımızı, partimizi saptamamızı sağladı. Bu savaşım içinde işçi sınıfının öncü gücü Partimizin yanında çalışıyor, onun savaşkan gücüne katılıyoruz. Hedefimiz işçi sınıfının ilerlemesidir. Aramızda Atılım'ı daha da güçlendirmek için fabrikamızda seferber olduk. İşçi arkadaşlarımızdan Atılım için 65 Mark yardım topladık. Atılım'ı fabrikamızdaki işçi arkadaşlarımıza dağıtmak, okutmak, onu güçlendirmek için kararlıyız. Yaşasın işçi sınıfının gazetesi Atılım! Yaşasın işçi sınıfının partisi TKP!

Batı Berlin Çikolata fabrikasından bir grup işçi.

Çaycuma mitingi

Çaycuma'da liseden 3, ilkokuldan 4 ilerici yurtsever öğretmen sürüldü. Yedisi de Türkiye'nin aydınlık geleceği için savaşan öğretmen. Halk düşmanı hükümetin bu kıyımı Çaycuma'lılar arasında nefretle karşılandı. Çaycuma'lılar, işçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, öğretmeniyle, esnaf ve sanatkarlarıyla, gençleriyle bu kıyımı, işsizliği, pahalılığı, faşist baskıları yığınsal bir mitingle protesto ettiler.

Mitinge 3 bine yakın katılan oldu. Miting bölgemizin en yığınsal gösterisi oldu. Disiplin içinde geçti. Mitingin düzenine uymayanlar hiç bir olaya meydan verilmeden alanın dışına çıkarıldılar. Bu gösteride CHP'li emekçiler de, diğerleri gibi AP-CHP koalisyonuna karşı olduklarını belirttiler. Yapılan konuşmalarda Ulusal Demokratik Cephe'nin zorunluluğu ve önemi vurgulandı. Gerici faşist karması hükümetin getirdiği zamlar, pahalılık, uyguladığı baskı ve sürgünler, kanlı cinayetler öfkeyle kınandı.

Çaycuma'dan bir kağıt işçisi

TKP Yayınları

Türkiye Komünist Partisi, «PROGRAM»

Türkiye Komünist Partisi, «TÜZÜK»

BİLİMSEL KOMÜNİZM

V. İ. Lenin, «İKİ TAKTİK»

NAZIM HİKMET BÜTÜN ESERLERİ (Şimdiye kadar 8 cilt çıkmıştır)

İ. Bilen, «ÇETİN SAVAŞ»

S. Üstüngel, «GÜNEŞLİ DÜNYA»

S. Üstüngel, «TÜRKİYE OLAYLARI»

S. Üstüngel, «SAVAŞ YOLU»

S. Üstüngel, «GÜNÜMÜZDE TKP»

A. Saydan, «SINIF SAVAŞINDA YENİ AŞAMA

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın Parti Konferansı'nda okuduğu Merkez Komitesi Raporu Konya 1977

ATILIMLA ELELE

Bizler Batı Berlin'de Kreusberg'de oturan işçileriz. Anadolu'nun Tunceli'sinden, Erzincan'ından kopup geldik. Atılım'ı tanıdık, partimize girdik. Partimizin Merkez Komitesinin yayın organı Atılım'ı okuyor, tanıtıyor, işçi arkadaşlarımız arasında yayıyoruz. Kısa zamand işçi arkadaşlarımız 59 Mark vererek Atılım'd yardımda bulundular. Atılımı yığınlara tanıtmakla işçi sınıfımızın savaşımına yeni militanlar kazanılacağının bilincindeyiz. Atılım'a yardım toplamak da sınıf savaşımızın gücüne güç katmaktır. Her Salı ve Perşembe günü partimizin radyosunu, TKP'nin Sesinin orta dalga yayınını sabırsızlıkla bekliyor, izliyoruz.

Kreusberg'den bir grup işçi.

Provokasyon zinciri

Zonguldak'ta MİT'in oyunları, MC'nin demokrasi düşmanı yüzünü bir kez daha ortaya seriyor.

Bundan bir süre önce Zonguldak Valisi Nevzat Ayaz şehir merkezi dahil bütün ilçelerdeki demokratik kuruluşları aradı. MİT beslemesi, 1. Şube komiseri Mehmet Şahin ve yönetimindeki zorbalar, Nazım Hikmet'in resimlerine saldırdılar, kitapları topladılar, örgütlerde karakol kurdular. Aramanın yapıldığı gece TÖB-DER Zonguldak şubesini bombaladılar. Ardından 25 Ekim günü içlerinde İKD ve İGD'nin de bulunduğu beş demokratik kuruluş kapatıldı. Provokasyon zinciri bu olayla bitmedi. İlerici güçlerin 3 Aralık'ta yapacakları mitinge karşı yeni tertipler sahneye kondu. Miting yasaklandı. Buna karşın kent halkını ilerici güçlere karşı kışkırtmak, kanlı olaylar yaratmak amacıyla MİT imzasız provokasyon bildirileri dağıttı.

Bütün bu saldırıların bir özelliği vardır. Zonguldak'taki demokratik kuruluşların eylem birliği hedef seçilmiştir. Gerek TKP'nin yığınlara mal olması, gerekse UDC yolunda atılan adımlar, tüm sapık akımları olduğu gibi, burjuvaziyi de, onun valisini de, MİT'i de işte böyle kudurtuyor.

Zonguldak'tan bir EKİ işçisi

İzmit yürüyüşü

İzmit'te 10 bin işçi, köylü, öğretmen, kadın-erkek pahalılığa, işsizliğe, açlığa, lokavtlara karşı, faşist teröre, MC'ye karşı güçlü sesini haykırdı. 35 örgütün, DİSK'e, Türk-İş'e bağlı sendikaların, öteki yığın örgütlerinin birlikte düzenlediği Kocaeli miting ve yürüyüşü için hazırlıklar devrimci bir disiplinle yürütüldü. Şehir «Haydi Kocaeli miting ve yürüyüşü»ne belgisini taşıyan binlerce afişle donatıldı. Onbinlerce el ilânı fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde dağıtıldı. MC'nin yerel örgütleri ve polisi, mitingi engellemek istediler. Bu engeller yığınların devrimci kararlılığıyla aşıldı.

3 Aralık günü İzmit'te gök delinmiş gibiydi. Sabahleyin başlayan yağmur akşama değin yağdı durdu. Yağmurda, soğukta miting yapılamaz diye sevinenler, ellerini oğuşturanlar yanıldıklarını gördüler. Kadın-erkek, işçi, emekçi yığınları, gençler bayraklarıyla, pankartlarıyla saat 13'te Anıt Park'ta toplanmaya başladılar. Yürüyüşe geçen yığınlar tam iki saat İzmit caddelerini boydan boya geçtiler. Yürüyüş kolunun en önünde MESS'e karşı yiğitçe savaşan Mannesman işçileri, ardında Bastaş, Seka, Tersane, Petkim ve diğer fabrikalardan işçiler, Belediye, konut, yol işçileri dizi dizi yürüyorlardı. DİSK'li, Türk-İş'li, sendikasız işçiler, kadınlar, öğretmenler, ilerici yurtsever gençler sel gibi aktı.

«MC yıkılsın, kuyruklar, işsizlik, açlık, lokavtlar son bulsun!», «AP-CHP hükümeti değil, ileri demokratik bir hükümet istiyoruz!», «Ulusal Demokratik Cephe'de birleşelim!» diye haykırdılar. Ellerinde taşıdıkları pankartlarda, «İşçi sınıfının partisine özgürlük!» «İleri demokratik iktidar!», «Kapitalizmin sömürü ve baskı zincirlerini kıracağız!» diye yazılıydı.

Miting ve yürüyüş, yapılan konuşmalardaki Ulusal Demokratik Cephe'nin gerçekleşmesi yolunda sürdürülecek savaşım için ant içilmesinden sonra, yine aynı disiplinle sona erdi.

İzmit'ten bir genç işçi

MHP Kürdistan'a giremiyecektir.

Yerel seçimler Türkiye Kürdistan'ında oynanan oyunların nerelerden, kimlerden kaynaklandığını, neyi amaçladığını, her türlü ayrılıkçılığın, Maocu kışkırtmanın bu karanlık plânlara nasıl uygun ortam hazırladığını gözler önüne serdi. Kürt halkı üzerindeki kanlı zulmün durdurulması için, hak eşitliği, toprak ve özgürlükler için sürdürülen savaşım karşısında gericiliğin, faşist MHP'nin nasıl bir tehlike olduğunu gösterdi. Yerel seçimlerde gericiliğin, Türkeş'lerin doğu illerinde bazı konumlar elde etmesi, Kürt emekçi halkının bunları tuttuğunun değil, tersine terörün, ulusal ezginin yakıcı baskısının göstergesidir.

Hükümetin öteki ortaklarıyla birlikte faşist MHP, Türkiye Kürdistanı'nda sömürgeci yöntemlerle uygulanagelen ırkçı-şoven baskıları, terörü yeni, çok yönlü saldırı yöntemleriyle daha da azgınlaştırıyor. Yörenin gerici, faşist güçleriyle işbirliği ediyor, doğudaki ordu karargâhlarına bağlı komando birlikleri köy baskınları, arama-taramalar, işkence ve kanlı cinayetlerle yığınları terörize etmeye çalışıyor. Doğu illerindeki emekçi yığınlar, aşiret ve mezhep çatışmaları, ulusal ayrılıklar körüklenerek birbirlerine düşürülüyor, bunların sömürüye ve baskılara karşı koyma gücünü kırmak için yeni yeni kışkırtmalar plânlanıyor.

Faşist MHP doğu illerinde, özellikle Diyarbakır'da örgütlenebilmek için milyonlarca lira harcıyor. Kürt emekçi halkını feodal baskı çemberiyle saran aşiret başlarıyla, ağalarla, şeyhlerle bu yolda halk düşmanı plânlar tezgâhlıyor. Maocuların, serüvencilerin, işçi sınıfının birliğine düşman akımların, ayrılıkçıların burjuva ulusçularının bölücü çalışmaları bu oyunları daha da kolaylaştırıyor.

Faşist tırmanmaya, ulusal baskı ve terôre karşı Kürt halkının, bütün ulusal azınlıkların demokratik hak ve özgürlükleri için, hak eşitliği için gerçekten savaşanlar, tezgâhlanan bu oyunlar üzerinde önemle durmalıdırlar. Maocu kışkırtmalara, bölücülüğe, her türlü ayrılıkçılığa, burjuva ulusçuluğuna karşı çıkmalıdırlar. Bu yolda verilen savaşım işçi sınıfının birliği, Türkiye halkının, Kürt ve Türk emekçilerinin, tüm ulusal, demokratik güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist eylem ve savaş birliğiyle utkuya ulaşacaktır.

Kalıcı barış savaşımı

Uluslararası barış hareketi, BMÖ Genel Kurulu'nda alınan kararlarla yeni kazanımlar elde etti. İnsanlığın yazgısını derinden ilgilendiren bu kararlar silâhsızlanma ve ırkçılığa karşı önlemleri içeriyor. Barışçı amaçlarla yapılacak nükleer denemelerin uluslararası bir denetim altında yapılması; yeni tipten yığınsal kırım silâhlarının yapımının yasaklanması; ırkçı rejimlerle her tür işbirliğine son verilmesi; Şili'de insan haklarının çiğnenmesine dur denilmesi gibi konular alınan kararlar arasında yer alıyor.

Bütün bu kararlar SSCB'nin, öteki sosyalist ülkelerin ve bloksuz ülkelerin önerisi ve desteği ile alındı. SBKP'nin 25'inci Kongresinde çizilen barış çizgisi, L. İ. Brejnef'in Büyük Oktobr'un 60'ıncı yılında yaptığı konuşmanın barış savları, bu kararların alınmasında başlıca rolü oynadı.

Buna karşılık, emperyalist NATO bloku, her şeyden önce de ABD, İngiltere ve Federal Almanya bu barış önerilerine oy vermedi. Emperyalist bloku, Çin ve Arnavutluk izledi. Böylece BMÖ'nün 32'inci genel kurulu tüm insanlığa barış cephesiyle, barış düşmanlarının cephesini birbirinden ayırabilme olanağını bir kez daha vermiş oldu.

Birleşmiş Milletler Örgütü'nde, kimin barıştan, insan haklarından yana, kiminse barışçı girişimlere ve insan haklarının savunulmasına karşı olduğu gün gibi açığa çıktı, ama, Belgrat Konferansı'nda NATO bloku ülkeler Helsinki'de açılan yumuşama sürecini baltalamak için sosyalist ülkelere karşı sahte «insan hakları» çığlıkları atmaktan vazgeçmediler. Nedir ki, Belgrat'da da, hiç değilse şimdiki aşamada, sosyalist ülkelerin yapıcı, barışçı politikası, bloksuz ülkelerin tutumları üstün geldi. 17 Ocak 1978'de hazırlanan belgelerin tartışılması aşamasına gelindi.

Gerçekler böyleyken, ülkemizdeki NATO'cu çevreler barış düşmanı kışkırtmalarını aralıksız sürdürüyorlar. Tüm gerici basında, Yankı gibi militarist çevrelere yakın yayın organlarında ve doğallıkla Maocu grupçukların dergilerinde anti-Sovyetik kışkırtmalar süregidiyor.

Buna karşılık, ülkemizin barıştan yana bütün güçleri, Barış Derneği, öteki demokratik örgütler barıştan yana girişimlerden geri durmuyorlar. Gerici-faşist karması hükûmetin NATO'culuk politikasını ve askerşel harcamaları arttırma yönündeki kararlarını, Amerika'nın, NATO ülkelerine, bu arada Türkiye'ye nötron bombası yerleştirmesi girişimlerini demaske ediyor, emperyalizmin barış düşmanı girişimlerine karşı koyuyorlar.

GENÇLİK

Savaş birliği

İşbirlikçi burjuvazinin ayaklarının altından toprağın kaydığı zamanlar daha da yoğunlaştırdığı iki taktik vardır. Biri, eli silâhlı vurucu güçlerini işçi sınıfının, emekçilerin, ilerici gençliğin üzerine sürmesi. Öteki de, ideolojik saldırıları hızlandırmasıdır. Türkiyemizdeki son olaylar, bunun yeni bir kanıtıdır. Faşist komando saldırıları, demokratik kuruluşlara polis baskınları, karşı-devrimci Maocu, terörcü grupların MİT ve CIA ile elbirliğiyle giriştikleri provokasyonlar, «anarşik olaylar» yoğunlaştı. Bu politikanın sonucu, bir yılda 230 politik cinayet işlendi. Yeni işkence merkezlerinin varlığı açıklandı.

Burjuvazinin ideolojik saldırıları çok yönlüdür. Kaba-ince anti-komünizmi yaymaktan terörcü, maocu, trockist sapkınların eylemlerini bahane ederek gerici basında, demokratik gençlik örgütlerine karşı karalama kampanyasına, ilerici gençliği işçi sınıfının sendikal örgütlerinden, demokratik meslek kuruluşlarından yalıtlama yeltenişine kadar varıyor. Sosist akımların liderleri ise, gençliğin devrimci duygularından yararlanıyor, onlar arasında küçük burjuva ideolojilerini yaymak yoluna sapıyorlar. Böylece gençliği şaşırtmaya, değişik gruplara bölüp savaş gücünü zayıflatmaya yöneliyorlar. Bu akımlar henüz daha belli bir üniversiteli gençlik yığınını etkileyebiliyor. Komünistler bütün sosist eğilimli grupları, onların elebaşlarıyla yığınını bir çuvala koymuyor. Örgütlü savaşıma yanaşmayan, işçi sınıfının öncülüğünü, köylülüğün devrimci rolünü yadsıyan, sosyalist ülkelere saldırmayı meslek edinenlerin, gençliği serüvencilige sürükleyenlerin ilerici, devrimci gençlik örgütlerinde yeri yoktur. Ama aldanarak onların peşinden sürüklenen gençlik yığınları içinde çalışmak, onlara doğru yolu göstermek, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist bir platformda eylem birliğini sağlamak da komünistlerin görevidir.

İlerici gençlik işçi sınıfının, halkımızın savaşlarıyla sıkı sıkıya bağlanmakla bugünkü düzeye ulaşmıştır. İlerici gençlik örgütlerinin yığınsallaşması, yurtsever liseli gençlerin öz örgütlerini kurması, ulusal demokratik cephenin oluşturulması savaşımına, barış davasına demokratik gençlik kuruluşlarının daha aktif katılması ve Uluslararası Öğrenciler Birliğinin 12. Kongresinde Türkiye gençliğinin savaşıyla dayanışmanın dile getirilmesi, yolun doğruluğunu kanıtlıyor.

Faşizme geçit yok!

PARTİ YAŞAMI

Komünistler ve yığın savaşımı

Komünist partisinin öncü rolü, onun politikasının, belgilerinin işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları arasında kök salmasıyla, bu belgiler çevresinde yığınların savaşını örgütlemesiyle belirir. Komünistlerin, parti örgütlerinin günlük çalışmaları yığınların bilinç düzeyini yükseltmeye, onları proletaryanın devrimci partisine yaklaştırmaya yöneliktir. Bu süreçte, propaganda ve ajitasyonun yanısıra, yığınların kendi savaşlarından çıkardıkları deneylerin, derslerin önemi büyüktür. Komünistler hem yığınlardan öğrenir, hem de bu dersleri çıkarmada, dostla düşmanı ayırmada yığınlara yol gösterirler. Hem savaşlarında yığınlara dayanırlar, hem de onların savaşlarının içinde, en ön sıralarında yer alırlar.

Geçtiğimiz aylarda, metalurji işçileri MESS patronlarının saldırısına karşı girdikleri yiğitçe direnişlerini sürdürürken, emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvazinin hükümetine, faşist tırmanışa, işsizliğe, zamlara karşı bir *dizi protesto* gösterisi düzenlendi. Ülkenin değişik il, ilçe ve semtlerinde yapılan zincirleme toplantı, yürüyüş ve mitingler, halkımızın somut, güncel istemlerini yansıttığı gibi, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınlarının gerici, faşist karması hükümete ve onun halk düşmanı politikasına karşı ulusal direnişinin yeni bir aşamasını oluşturuyordu. Bu bölgesel eylemler, sendikalar, gençlik köylü, kadın ve değişik demokratik yığın örgütlerince elbirliğiyle hazırlanıp yürütüldüler. Yığınsal, disiplinli, örgütlüydüler. Eylemlere, emekçilerin dolaysız istemleriyle, işçi sınıfının, halkımızın genel hedeflerini, yakın ve uzak amaçlarını bağlayan, birleştiren belgiler bayrak oldu.

Halkımızın savaş birliği Ulusal Demokratik Cephe, böylelikle eylem alanlarında yaşama geçiyor. Bu sürecin başını yığınlara inen, onların savaşlarını örgütleyen Türkiye Komünist Partisi çekiyor. Yığınlarla bağlanmada partinin yerel örgütleri, başta fabrika, işyeri örgütleri, mahalle, semt örgütleri en önemli rolü oynuyor. Parti örgütleri, yığınlar arasında çalışmakla güçleniyor. Lenin'in deyimiyle *«partinin devrimci proletaryanın öncüsü olmasında, yığınlardan kopmaması, onlarla daha yakın, daha sıkı bağlanması, onları devrimci bilinç ve devrimci savaş düzeyine yükseltmesi en zor, ama en önemli olandır.»* TKP, yığınların güvenini kazanmak, onları Marksizm-Leninizm ruhunda eğitmek, devrimin politik ordusunu oluşturmak için savaşıyor.

TKP ve kardeş partiler

● Angola Halk Kurtuluş Hareketi MPLA'nın I. Kongresi yapıldı. TKP Merkez Komitesi tüm Türkiye'li komünistler, halkımız adına bir kutlama mesajı gönderdi. Angola işçi sınıfının, emekçi halkının devrimci öncüsü MPLA ile kardeşçe dayanışmasını duyurdu, kongreye başarılar diledi.

Kongrede, MPLA'nın proletaryanın bilimsel ideolojisi Marksizm-Leninizm temelinde MPLA – Emek Partisi'ne dönüştürülmesi önerisi oybirliği ile onaylandı. Ayrıca ülkenin ekonomik, sosyal-politik gelişmesine ilişkin önlemler saptandı.

MPLA'nın Marksçı-Leninci bir partiye dönüştürülmesiyle Angola devrim hareketinde yeni bir aşama başlıyor.

● 9–11 Aralık günlerinde Avusturya Komünist Partisi'nin 23. Kongresi yapıldı. Kongrede, ülkenin içinde bulunduğu bunalımlardan çıkma savaşında komünistlere düşen görevler tartışıldı, bu konuda 10 maddelik bir savaş programı kabul edildi. TKP Merkez Komitesi AKP 23. Kongresini bir mesajla selâmladı. Mesajda, TKP ile AKP'nin Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri temelinde kardeşçe bağlarla bağlı olduğu vurgulanıyor.

● 21 Kasımda SBKP Merkez Komitesi Politbüro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri Suslov yoldaşın 75. doğum yıldönümü idi. Suslov yoldaşın Sovyetler Birliği'nde sosyalizm ve komünizm kuruluğunda katkısı büyüktür. Onun uluslararası komünist ve işçi hareketinde birliğin güçlendirilmesi yolundaki tükenmez, verimli çalışmaları komünistler için eşsiz değer taşıyor. TKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş Suslov yoldaşa 75. doğum yıldönümünde mutluluk, uzun ömürler, Lenin'in partisinin sıralarında, komünizm ve barış ülküleri uğrundaki savaşımında başarılar diledi.

● Danimarka Komünist Partisi Başkanı Knud Jespersen yoldaş 3 Aralıkta gözlerini dünyaya yumdu. Jespersen yoldaşın ölümüyle Danimarka işçi sınıfı, Danimarka halkı yiğit bir evladını, seçkin bir önderini kaybetti. Danimarka işçi sınıfının uzun yıllar faşizme, kapitalizme karşı, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşını yöneten Jespersen yoldaş, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine daima bağlı kalmıştır. TKP Merkez Komitesi DKP Merkez Komitesi'ne, Jespersen yoldaşın ölümü nedeniyle başsağlığı diledi.

Mustafa Suphileri unutma! Partini işçi sınıfıyla, yığınlarla bağla! Ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi ve sosyalizm için savaş! Sovyet dostluğu yolundan ayrılma!

«İşçi kapiği»

«Atılım» 4 yaşında. 4 yıldır «Atılım» işçi sınıfının yığınların savaşına yol gösteriyor. TKP'nin strateji ve taktiğini, politikasını, belgi ve görüşlerini yığınlara yayıyor. Partinin ideolojik-politik ve örgütsel birliğinin güçlenmesinde önemli bir rol oynuyor. «Atılım», «Komünist»in, «Orak Çekiç»in devrimci geleneğini yaşatıyor, sürdürüyor. Parti konferansında «Atılım»ın kollektif propagandacı, ajitatör ve kollektif örgütleyici olarak işlevi vurgulandı. MK raporunda belirtildiği gibi aranan, okunan bir gazete oldu. Elden ele dolaşıyor. Kimi parti komitelerinin basıp çoğaltmasına karşın gene de yetmiyor. Partinin boy atmasıyla eski sayılar, ölçüler yetersiz kalıyor. TKP Politbürosu'nun 9 Kasım günlü açıklamasında «Atılım»ı yığınsallaştırmanın gündemimizde durduğu belirtiliyor.

Komünist basının yığınsallaşması, güçlenmesi sürecinde, onun parti örgütlerince sürekli haber ve yazıyla beslenmesinin, geniş biçimde dağıtılmasının, yığınlara duyurulmasının, parasal desteklenmesinin önemi büyüktür. Militanların parti gazetesine, yayınlarına haber, yazı gönderme süreci gelişiyor. Bu kaynağı sürekli geliştirmek, işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların yaşam ve savaş koşullarını, biçimlerini her yönüyle yansıtan bir düzeye ulaştırmak görev olarak duruyor. Olayları, gelişmeleri somut, özlü ve sade bir biçimde yazıya dökmek, tez elden «Atılım»a ulaştırmak, yazışma ağını daha da geliştirmek, bunları yaparken konspirasyon kurallarını sıkı sıkıya uygulamak gerekiyor.

Sevindirici bir gelişme de «Atılım» okuyucularının, «Atılımcılar»ın, en başta işçilerin gazetelerine sahip çıkması, ona bağış toplamaya, göndermeye başlamış olmalarıdır. Lenin, komünist basının işçi yığınlarınca parasal desteklenmesinin önemini sürekli vurgular. Fabrikalardan işçi gruplarının bir kuruş (kapik) da olsa sürekli verdikleri yardımların, hem parasal açıdan, hem de gazetenin işçi sınıfı içinde kök salması, yığınlarla bağlanması açısından değeri büyüktür.

TKP illegal bir partidir. Koşulların elverdiği ölçüde, gizlilik koşullarına kesinlikle uymakla işçilerden «Atılım»a toplanan, yollanan bağışlar, onun güçlenmesine, yığınsallaşmasına, zorlukları yenmesine büyük bir destek olacaktır.

Fiyatı 50 kuruş